

РЕШЕНИЕ

№ 4342

гр. София, 07.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I отделение 19 състав, в
публично заседание на 05.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5057** по описа за **2008** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на [фирма] /със старо фирмено наименование [фирма]/ срещу Решение № К 47-0347/30.04.2008 г. на Началника на Митница С. в частта, с която е определено допълнително държавно вземане за законна лихва върху ДДС в размер на 8 876 лева, считано от датата на възникване на задължението до датата на окончателното му погасяване.

В жалбата, от съда се иска оспореното решение да бъде отменен, като незаконосъобразно, необосновано и постановено в противоречие с материалния закон и административно-производствените правила. Изложени подробни съображения в тази насока, като се твърди, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 от ЗМ и чл. 220, пар. 2 от Регламент № 2913 на Съвета. Наведени са твърдения, че съгласно посочената разпоредба от вторичното общностно право, митническите органи действат в условията на обвързана компетентност, като не разполагат с право на преценка дали да я приложат. Инвокират се доводи, че в периода 2000 г. – 2007 г. дружеството е осъществявало внос на руден концентрат в значителни обеми при идентични условия, при което обмитяването се е извършвало чрез представянето на провизорни фактури. В тези случаи митническите органи не са уведомили вносителя, че стойността на провизорната фактура не представлява договорната стойност или че декларацията му следва да се третира като непълна с оглед на обстоятелството, че стойността ще подлежи на последващи изменения след датата на вноса.

В проведеното по делото открито заседание оспорващият, чрез адвокат Й. поддържа жалбата. В писмена защита са развити допълнителни доводи.

Ответникът по оспорването, в лицето Началникът на Митница Столична, чрез юрисконсулт П. оспорва жалбата.

Заинтересованата страна Националната Агенция по Проходите не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че [фирма] /със старо фирмено наименование [фирма]/, [населено място] е получател на меден концентрат - насипно сухо тегло, от Р. М., оформен в митнически режим „крайно потребление” с Единен административен документ /ЕАД/ № 07BG005003H000143 на 11.04.2007 г. Жалбоподателят е купувач на посочената стока по силата на договор за покупко - продажба на медни концентрати от 17.10.2005 г. и ценови меморандум № 1 от 02.11.2006 г. , сключени с „Р. Никел”, М..

Въз основа на Заповед за възлагане № 3АМ - 303/27.08.2007г., Заповед за изменение № 3АМ-320/25.09.2007 г. и Заповед № 3АМ-340/19.10.2007 г. издадени от Директора на Агенция „Митници” на основание чл. 78 от Регламент № 2913/92 на Съвета от 12.10.1992 г. за създаване на Митнически кодекс на общността и чл. 84 и сл. от ЗМ на [фирма] /със старо фирмено наименование [фирма]/ е извършена проверка от дирекция „Последващ контрол” в ЦМУ с предмет установяване законосъобразността на действията на дружеството при прилагането на митническите режими: внос, едновременно пускане за свободно обръщение и освобождаване за крайно потребление, активно усъвършенстване, митническо складиране, реимпорт с едновременно поставяне под режим внос на стоки, които не са предмет на митнически облекчения, спазване на мерките на търговската политика, както и изпълнението на задължението за обезпечаване и заплащане на дължимите публични държавни вземания при поставяне на стоките под режим. Провереният период е от 01.01.2005 г. до 24.08.2007 г., който обхваща и вноса по процесния ЕАД.

За резултатите от проверката е съставен Протокол за заключително обсъждане на основание чл. 84к от ЗМ. С писмо изх.№ 3000-589 от 07.11.2007 г. [фирма] /със старо фирмено наименование [фирма]/ е подало до митническите органи писмено становище относно констатациите в протокола. След обсъждането му са съставени Доклад № 13/14.11.2007 г. и Допълнителен доклад № 13А/14.11.2007 г., връчени на жалбоподателя на 20.11.2007 г., с които е констатирано, че проверяваното лице е оформяло митнически режим внос /преди 31.12.2006 г./ или митнически режим „допускане за свободно обръщение с едновременно освобождаване за крайно потребление” /след 01.01.2007 г./ на база провизорни фактури. Констатирано е също, че декларираната пред митническите органи при поставянето на стоките под режим внос и допускане за свободно обръщение с едновременно освобождаване за крайно потребление митническа стойност не представлява реално платената или подлежаща на плащане цена по смисъла на чл. 35 от Закона за митниците и чл.29, ал.1 от РЕГЛАМЕНТ / ЕИО/ № 2913/92 НА СЪВЕТА от 12.10.1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността, т.е не е договорената цена.

Дружеството е подало писмени възражения срещу констатациите в доклада с вх. № 26KK/72/04.12.2007 г., които са оставени без уважение и за констатациите от извършената проверка е изготвена докладна записка № 98/13 от 19.12.2007 г. на Държавен експерт в дирекция „Последващ контрол” към ЦМУ до Директора на

Агенция „Митници”, изпратена в РМД С. с писмо № РМ 4400-0001/02.01.2008 г. и в Митница С. с писмо № 4416-0033/15.01.2008 г.

С уведомление за доброволно плащане на публични държавни вземания № 4416-0033/08.02.2008 г., връчено на жалбоподателя на 14.02.2008 г., е определен нов размер на митническата стойност /ДДС/ на внасяните стоки на основание чл. 35, ал. 1 от ЗМ и дължима лихва съгласно чл. 211а и следващите от ЗМ и Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания по 91 броя ЕАД, подробно описани в приложена таблица, сред които и ЕАД № 07BG005003H000143 от 11.04.2007 г.

Срещу уведомлението е била подадена жалба от 28.02.2008 г. до Директора на РМД.

С атакуваното в настоящото производство Решение № К 47-0368/30.04.2008 г., началникът на Митница С. е определил митническо задължение за ДДС и лихва конкретно по ЕАД № 07BG005003H000143 от 11.04.2007 г., което по размер съвпада с посоченото под № 143/11.04.2007 г. в таблицата към уведомлението.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорения акт е връчен на жалбоподателя на 13.05.2008 г., който го е обжалвал по административен ред на 29.05.2008 г. /вх. № К47-0458/. В 14 - дневния срок по чл. 97, ал. 1 от АПК от получаване на преписката, директорът на РМД не се е произнесъл, поради което жалбата от 26.06.2008 г. /вх. № К 47-0022/ се явява подадена в срока по чл. 149, ал. 3 от АПК. Предмет на съдебната проверка е акт, с който се засягат права и законни интереси на лице, участвало в производството по издаването му и следователно е подлежащ на оспорване. По изложените съображения съдът намира, че жалбата е допустима, а разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 16, ал. 1 от ЗДДС, внос на стоки по смисъла на този закон е въвеждането на необщностни стоки на територията на страната. По смисъла на чл. 54, ал. 1 от същия закон данъчното събитие при внос на стоки възниква и данъкът става изискуем на датата, на която възниква задължението за заплащане на вносни митни сборове на територията на страната или би следвало да възникне, включително когато задължение не съществува или размерът му е нула. По силата на чл. 59, ал. 2 от ЗДДС, когато съгласно митническото законодателство възникне задължение за заплащане на лихви върху митните сборове по митническо задължение, възниква и задължение за заплащане на лихви върху несъбрания данък. Според чл. 201, § 1, б.”а” и § 2 от Регламент № 2913/1992 г. на Съвета /Митнически кодекс на Общността /МКО/, вносно митническо задължение възниква при допускане за свободно обръщение на стока, подлежаща на облагане с вносни сборове, като митническото задължение възниква от момента на приемане на митническата декларация. Разпоредбата на чл. 217, § 1 от МКО постановява, че размерът на вносните сборове, който произтича от дадено митническо задължение, трябва да бъде изчислен незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което представлява вземане под отчет. Длъжникът, на основание чл. 221, § 1 от МКО, следва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага след като този размер бъде взет под отчет. По силата на чл. 222, § 1, б.”а” от същия акт на вторичното право на ЕС, размерът на сборовете, за които е извършено уведомяването по чл. 221 трябва да бъде заплатен от длъжника в срока, който му е определен с поканата. Съгласно чл. 232, § 1, б. „б” от

МКО, когато размерът на сборовете не е платен в определения срок се събира лихва за забава, начислена върху размера на сборовете, като нейният размер не може да бъде по-висок от лихвата за кредит.

Процесният митнически акт е мотивиран от правна страна с разпоредбите на чл. 201, чл. 214, чл. 218, § 2 и чл. 221 от МКО. Съдът на Европейския съюз с Решение от 31.03.2011 г. по дело C-546/2009 г., образувано по преюдициално запитване на тричленен състав на Върховния административен съд на Р. Б. по административно дело № 6077/2009 год. на ВАС, с предмет аналогичен на процесния казус, е дал задължително тълкуване на разпоредбите на член 201, параграф 1, буква „а“ и параграф 2 във връзка с член 214, член 222, параграф 1, буква „а“ и член 232, параграф 1, буква „б“ от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността. Видно от т. 27 от мотивите на това Решение, самият текст на разпоредбата на чл. 232, § 1, б. „б“ от МКО предвижда начисляване на лихви след изтичане на срока за плащане, който е този, посочен в поканата за плащане по чл. 221, § 1 от МКО. В т. 32 и т. 33 от мотивите на решението СЕС определя, че „съгласно член 232, параграф 1, буква „б“ от Митническия кодекс, лихвата за забава може да се начислява само за периода след изтичането на срока за плащане на митническото задължение, тъй като с посочената разпоредба не се цели нито да се предотвратят претърпените от митническите органи финансови загуби, нито да се компенсират ползите за стопанските субекти от дължащите се на техни действия закъснения при вземането под отчет на митническото задължение по смисъла на посочения кодекс, както и при определянето на неговия размер или на задълженото лице.

Когато митническото задължение възниква на основание чл. 202-205, чл. 210, чл. 211 и чл. 220 от Митническия кодекс, всички случаи, характеризиращи се с извършването на определено нарушение на митническата уредба на Съюза от страна на съответния стопански субект, както Митническият кодекс, така и Регламентът за прилагане предвиждат специални мерки, като например увеличение на митото със сума, съответстваща на размера на лихвата за забава, която би била дължима за периода от датата на възникването на митническото задължение до датата на вземането му под отчет или за периода от датата, на която е станало изискуемо първоначално взетото под отчет задължение, до датата на последващото вземане под отчет на това задължение. В този смисъл е Решение от 16 октомври 2003 год. по дело Hannl-Hofstetter, C-91/02, Recueil.

От мотивите на СЕС по втория преюдициален въпрос може да се направи извод, че разпоредбата на чл. 214, § 3 от МКО е неприложима за случая, тъй като тя се отнася за стоки, въведени под режим на активно усъвършенстване или митнически режим на временен внос, какъвто процесният случай не е.

Отговорът на третия преюдициален въпрос е категоричен, че общите принципи на правото на Съюза и по-специално принципът за законоустановеност на нарушенията и наказанията, не допускат националните власти да прилагат санкция за митническо нарушение, която не е изрично предвидена от националното законодателство.

Настоящият състав на съда не може да се съгласи с наведените от пълномощника на ответника доводи при първоначалното разглеждане на делото, че такава разпоредба в Закона за митниците съществува и това е тази на чл. 211, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 199, ал. 1, т. 1 от ЗМ и според нея, когато размерът на митните сборове не е заплатен в определения срок, митническите органи събират законната лихва върху размера на

митните сборове. Визирания текст съвпада с този, посочен в чл. 232, § 1, б. „б” от МКО, за която заедно с останалите разпоредби на Кодекса и на Регламента за прилагане изрично в мотивите на СЕС е прието, че не съдържат обсъжданите санкции. В точка 23 от мотивите на цитираното в мотивите на Решението на СЕС по дело C-546/2009, Решение от 16 октомври 2003 г. по дело Hannl-Hofstetter, C-91/02, Recueil, стр. I-12077, е посочено, че „митническият кодекс и регламентът за прилагане трябва да се тълкуват в смисъл, че те не противоречат на правна уредба, която предвижда едно увеличение на митническото задължение в случай на възникване на митническо задължение по смисъла на чл. 202 и следващите от МКО или в случай на събиране a posteriori по смисъла на чл. 220 от същия кодекс. Тази обща сума съответства на лихвите за забава, които биха били дължими за въпросния период между възникването на митническото задължение и неговото вземане под отчет или също, в случай на събиране впоследствие по смисъла на чл. 220 от МКО, между датата на изискуемост на митническото задължение, взето под отчет първоначално и последващото му вземане под отчет, при условие, че лихвеният процент бъде определен при аналогични условия на тези, които преобладават в националното право за нарушения от същото естество и същата тежест и които придават на санкцията характер на ефективност, пропорционалност и възпиращ ефект.

По изложените съображения съдът намира, че след като жалбоподателят е заплатил допълнително определения размер на ДДС в срока, даден му с поканата за плащане, той не дължи лихви за забава върху посочения размер главница.

Не може да се приеме, че данъчно-задълженото лице, дължи лихва, защото изобщо не му е предоставен срок за изпълнение. Това е така, защото разпоредбата на чл. 54 от ЗДДС обвързва момента на данъчното събитие при внос с „датата, на която възниква задължение за заплащане на вносни митни сборове”, а не тази на възникване на митническо задължение. При това, липсата на покана за плащане би довела изобщо до недължимост на лихви за забава, макар в случая да е установено, че такава покана е получена от дружеството след издаване на процесното решение на митническия орган, но преди последващото вземане под отчет на допълнителното задължение и в 7-дневен срок длъжникът е заплатил задължението си за главницата.

Във връзка с направените разсъждения съдът намира, че оспореният акт, в частта, в която е определена лихва върху неплатеното митническо задължение е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. В останалата част, производството е оставено без разглеждане с протоколно определение от 15.04.2009 г., поради оттегляне на жалбата.

Предвид на факта, че оспорваният, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, на същия следва да се присъдят такива. Платените държавни такси и направени разноски по производството и възнаграждението за един адвокат по делото следва, при отмяна на обжалвания административен акт, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт. Съдът намира за неоснователно възражението на пълномощника на ответника за прекомерност на възнаграждението от 761,92 лева. Спорът се отличава с изключителна фактическа и правна сложност. При настоящето разглеждане на делото, жалбоподателят е бил представляван от адвокат, който е представил изключително подробни и аргументирани писмени бележки, показващи, полагането на значителни усилия, във връзка с изясняването на спорните фактически и правни моменти.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1 и чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК,

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] /със старо фирмено наименование [фирма]/ Решение № К 47-0347/30.04.2008 г. на Началника на Митница С. в частта, в която е определено допълнително държавно вземане за законна лихва върху ДДС в размер на 8 876 лева, считано от датата на възникване на задължението до датата на окончателното погасяване на задължението.

ОСЪЖДА Митница Столична да заплати на [фирма] /със старо фирмено наименование [фирма]/, с адрес: [населено място], област С., представлявано от Н. Т., сумата от 811,92 /осемстотин и единадесет и 78 ст./ лева, от които 50 /петдесет/ лева, внесена държавна такса, 721,92 /седемстотин двадесет и един и 78 ст./ лева, платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..